

Gutenberg tér 3. Szabó Ervin Könyvtár 9-es számú fiókja. Nyoma sincs könyvtári atmoszférának, jelentéktelen, kopott és hivatali jellegű minden.

De az a majd hétezer ember, aki rendszeresen ide jár — van, aki huszonnégy éve — nem a külsőségeket keresi. Az olvasás szenvedélye hozza ide őket. Nyitás

előtt nemegyszer sorbaállnak, mintha Pesten, vagy legalábbis a VIII. kerületben nem lenne ennél több, nagyobb, szebb könyvtár.

Az ötvenhétezer kötet könyvön kívül valami más is van itt, amiért ez a hangulattalan helyiség ennyire hozzánőtt hétezer ember életéhez, amiért mindig telt ház van, zsongás és családi kasszinózás.

— Van bizony — hagyja helyben az okos, emberismerő vezető asszony. — Évi három forintért — gyerekeknek egy forint —, nemcsak olvasnivalót, hanem társaságot is talál nálunk mindenki. Vannak vendégeink, akik nem is könyvtári tagok, csak bejárnak újságot, folyóiratot olvasni, beszélgetni. Ott ül az a szemüveges néni: hol a kulcsát, kesztyűjét, más apróságot hagy letétben. Rendszeresen jön, olvas — és a zálogtárgyait rendszeresen itt felejtí. Órákig elüldögél.

— Sokan vannak, akik nem tagok, csak újságot olvasásra jönnek be?

— Nem mondhatnám, de az évek folyamán — tíz éve vagyok itt — sikerült a könyvtárnak olyan vonzást teremtenie, hogy olvasóink magától értetődő otthonossággal térnek be hozzánk. Politizálnak, családi eseményeket vitatnak meg — közben előkerülnek a hazulról hozott uzsonnák —, néha párás szócáták zajlanak itt. Ismerősök adnak találkozót egymásnak — a környék egyik szellemi, társadalmi fóruma lettünk.

— A beszélgetők nem zavarják az olvasókat?

— Nem panaszkodnak. De nagyon ránkférne még néhány helyiség, hogy legalább a jegyzetelő tanulóknak teljes nyugalmat biztosíthassunk.

Két olvasószoba van. Egy a felnőtteknek, egy a gyerekeknek. Most, a nyári hónapokban, átlag négyszázan jönnek naponta cserélni, olvasni, filozofálni — és tiltakozni, amiért a szabadságolások miatt júliusban, augusztusban csökkentett óraszámmal működik a könyvtár. Télen hat-hétszázán fordulnak meg itt naponta.

— Ez a könyvtárfiók jövőre lesz negyvenesztendő. A környék lakossága a négy évtized alatt szétszóródott, a régi tagok nyugdíjasok lettek, az akkori inasok szakmunkások. De visszajárnak ide, s idehozzák gyermekeiket is. Hagyomány lettünk. És tradícióink egyre több új olvasót toboroznak.

(nóti)